

کتاب «من و جز» نوشته دکتر ابراهیمی دینانی

معرفت به خداوند تبارک و تعالی جز از طریق معرفت من میسر نمی شود. زیرا انسان تنها موجود این جهان است که «من» می گوید و تنها موجودی است که سایه ممدود و خلیفه خداوند تبارک و تعالی شناخته می شود.

معرفت به خداوند تبارک و تعالی جز از طریق معرفت من میسر نمی شود. زیرا انسان تنها موجود این جهان است که «من» می گوید و تنها موجودی است که سایه ممدود و خلیفه خداوند تبارک و تعالی شناخته می شود.

به گزارش خبرگزاری مهر، مسئله «من» و جز «من» یکی از مسائل عمده و بنیادی است که انسان قبل از هر چیز دیگر با آن سروکار دارد. این مسئله به صورت های دیگر همواره در میان افراد بشر مطرح بوده است؛ با این همه به محتوای ژرف آن کمتر توجه شده است. سرنوشت شرک و توحید به بررسی درست این مسئله گره خورده است. به همین دلیل می توان گفت: اندیشیدن در مورد این مسئله از اهمیت فوق العاده برخوردار است.

چندی پیش کتابی با عنوان «من و جز» نوشته دکتر ابراهیمی دینانی توسط انتشارات موسسه پژوهشی حکمت و فلسفه ایران منتشر شده است که در ادامه به بخش هایی از آن اشاره می شود.

دینانی در بخشی از مقدمه اثر آورده است: «هیچ انسانی در «من» بودن خود تردید ندارد و از هر چیز دیگری آن را واضح تر و آشکار تر می داند، ولی در عین وضوح و آشکار بودن هرگز نمی تواند آن را نشان دهد و قابل مشاهده سازد. به همین دلیل برخی از اشخاص سنی مسلک و تجربه گرا برای ضمیر اول شخص، مرجع قائل نشده و می گویند: «این ضمیر فقط کاربرد زبانی دارد» این اشخاص به لوازم سخن خود توجه ندارند و نمی دانند که اگر کسی برای ضمیر اول شخص، مرجع قائل نباشد، هویت خود را از دست می دهد و حتی همین سخن را نیز نمی تواند، سخن خود بشناسد. تجربه، همیشه در مورد سوم شخص تحقق می پذیرد و کسی که فقط برای تجربه اعتبار قائل می شود، نمی تواند به مرجع ضمیر اول شخص بیاندهد. این مسئله نیز مسلم است که اگر کسی برای ضمیر اول شخص، مرجع قائل نباشد، خود ندارد و کسی که خود ندارد، سخن نمی گوید. سخن بدون سخن گو به همان اندازه بی معنی است که عدد چهار بدون زوج بودن، بی معنی شناخته می شود.»

وی در بخش دیگری از کتاب آورده است: «کسی که مرجع ضمیر اول شخص را مورد انکار قرار می دهد، هرگز نمی تواند در مورد اقرار یا انکار امور دیگر سخن بگوید. زیرا اگر «من» وجود نداشته باشد، «ما» نیز وجود نخواهد داشت و آنجا که «ما» وجود نداشته باشد، «شما» نیز نخواهد بود و آنجا که «من»، «ما» و «شما» وجود نداشته باشند، از هرگونه اقرار یا انکار سخن به میان نمی آید. کسی که مرجع ضمیر اول شخص را مورد انکار قرار می دهد، نمی تواند بگوید «من» انکار می کنم! زیرا این «من» مرجع ندادن و آنجا که «من» مرجع نداشته باشد، انکار آن «من» نیز انکار خواهد بود.»

«من» و جز «من» چندی پیش توسط انتشارات موسسه پژوهشی حکمت و فلسفه ایران در ۳۴۹ صفحه و باقیمت ۱۸ هزار تومان منتشر شده است.